

μὲν ἐδώ νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια, μὰ κτυπᾷ μὲν κληρονομῷ ποὺ δὲν ἔχει τὴν δεύτερή της. Όλίγη πασι-
καὶ, καρίσιμα. Οσον νὰ ἔλθῃ ὁ ίδιος, ἔχει κονσολα-
κίους τὰ γράμματά του.

— Ναι, εἶπεν ἡ Μαρίνα μὲ φωνὴν τεθλιμμένην, ἀν-
ιμεγαλαῖ του ὑποθέσεις τὸν ἀφῆτουν καὶ νὰ μᾶς γράψῃ.

·Τιεσχέθη δύμας νὰ ἔχῃ, ως ἐζήτει ὁ πατήρ της,
ὑπουμονὴν· ἀλλ’ ὑπεσχέθη πρὸν μετρήσῃ τὰς δυνάμεις
της, διότι ἡ ἀνυπομονησία της ἥργισεν ἀμέσως ἀπὸ
τῆς ἐπαύριον. Ο δέ Τάπας, εἰς οὐ τὴν καρδίαν, τὸ εἴπα-
μεν, ἡ πατρικὴ φιλοστοργία ἦν τὸ μόνον ἐπιζῶν ἀν-
θρώπινον αἴσθημα, διτις ἡγάπαι τὴν Μαρίναν μὲ τὸν
αὐτὸν ζηλότυπον ἐγωιτιμὸν, μεθ’ οὐδὲ φιλαργυρος ἀγαπᾶ
τὸν γρυπὸν του, γνωρίζων τὰς ἐνδοτάτας πτυχὰς
τῆς καρδίας της, ἡξευρεν δποίαν λύπην ἐνεστάλαξεν
εἰς αὐτὴν ἡ ἀγγελία τῆς ἀπουσίας τοῦ Γερασίμου,
καὶ τὴν παρεμόνευε μὲ ἔμφροντιν δρθαλμόν. Αμέσως
μετὰ τὸ δεῖπνον τὴν παρετήρησεν, ὅτι ἔκρυψεν εἰς
ἀργυροῦν ἀγγεῖον τοῦ κοιτῶνός της δεκαπέντε
λευκὰ λιθάρια, ἵστριθμα μὲ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας
τοῦ μητρός της. Τὴν ἐπιωῦσαν τὸ πρώτη ἀφήρεσε
τὸ πρῶτον, καὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας δεκάκις
τεως ἐμέτρησε τὰ ἐναπολειπόμενα δεκατέσταρα, καὶ
πᾶσαν αὐγὴν τὸ πρῶτον τῆς ἔργου ἦν ν’ ἀφαιρῇ
ἐν λιθάριον, καὶ, ἀριθμοῦσα τὰ λόιπα, ἐξίστατο πάν-
τοτε ὅτι ἐλαττοῦντο τόσον βασιδέως. Ο πατήρ της
τὴν παρετήρει, καὶ ἐτήκετο βλέπων αὐτὴν τηκομέ-
νην. Τὴν δεκάτην ἡμέραν εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν ὁ Τά-
πας περιγαρῆς, καὶ τῇ ἐπέδωκε γράμμα τοῦ κόμη-
τος, δι’ ὃ ἡ Μαρίνα, βιφθεῖσα εἰς τὸν τράχηλον
τοῦ πατρός της, τὸν κατεφίλει, κυριεύθεισα ἀπὸ
πασμωδικὸν γέλωτα, ἀνεμειγμένον μὲ δάκρυα.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, μηνολογημένην πρὸ μιᾶς
ἔβδομάδος, ὁ Γεράσιμος ἐλεγεν, ὅτι ἐφθασε πρὸ δύω
ἡμερῶν^ο εἰς τὴν Κέρκυραν φαίνεται δύμας, διτις ἡ ζωη-
ρότης τῶν εἰς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἐπιστολῆς
ἐκφραζομένων αἰσθημάτων του εἶγε ταράξει τὴν
μήμην του ως πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν, διότι αὐτῇ
δὲν ἐσυμβιβάζετο παντάπασι μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς
τῶν πιθανοτήτων τῶν ἀνέμων καὶ ἀποστάσεων, καὶ
κατ’ αὐτὴν ἐπρεπε νὰ εἶχεν ἀπέλθει τῆς Κεφαλληνίας
τρεῖς ἡ τέσσαρας ἡμέρας πρὸ ἐκείνης καθ’ ἣν ἀλη-
θῶς ἀνεγχώρησεν. Ἀλλ’ ἐννοεῖται διτις καὶ ἡ Μαρίνα
ἔδωκε πολὺ ὀλιγωτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ἀκρίβειαν
τῆς ἡμερομηνίας, ἡ εἰς τὰ περιεχόμενα τῆς ἐπιστο-
λῆς. Ο Γεράσιμος, τὰς ψυχροτέρας συσσωρεύμαν εἰ-
κόνας, τῇ ἐλεγεν διτις εἶναι τὸ φῶς τῶν δρθαλμῶν
του, τὸ ῥόδον τοῦ κήπου τῆς ζωῆς του, ἡ ἕοδόχειλος
Οὐρὶ του, ὁ γρυποκόμης του ἄγγελος, τὴν ἐβε-
ναίου διτις χωρὶς αὐτῆς δὲν ἥμπορει νὰ ξήσῃ, καθὼς
τὸ πτηνὸν χωρὶς ἀέρος, καθὼς τὸ ἀνθος χωρὶς ἥλιος,
διτις ἀμαρτυρίῃ θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας
της, ν’ ἀπολεύσῃ τὰς εὔτυχίας του παραδείσου, καὶ
ἄλλα δσα ἐδύνατο ἐκ τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων
νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ ἐπιστολιμαῖόν του ὑφος. Δι’
ὑστερογράφου του δὲ παρεκάλει τὸν συμβολαιογρά-
φον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ταχέως ἀν τῇ ἐπεκυρώθη
τὸ γνωστὸν ἔγγραφον.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἶχεν ἔκτοτε ως ἔγκόλπιον
ἡ Μαρίνα. Αὐτὴν ὑπεστήριξε τὰς δυνάμεις της καὶ
ὑπέθαλπε τὴν γενναιότερτά της μέχρι τῆς ἡμέρας
καθ’ ἣν ἐδρίφη τὸ τελευταῖον λιθαριόν ἀπὸ τὸ ἁρ-
γυροῦν ἀγγεῖον. Καὶ τὴν ἡμέραν δ’ ἐκείνην, τὴν ἀτε-
λεύτητον ἐκείνην ἡμέραν, βοηθεία αὐτῆς τὴν διῆλθεν.
Η ταραχή της ἀπὸ τῆς πρωΐας ἥτον ἀνέκοραστος·
στιγμὴν δὲν ἐδύνατο νὰ μείνῃ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πε-
ριήρχετο εἰς δλον τὸν σίκον, ἐλάμβανε διαφόρους
ἔργασιας καὶ πάλιν τὰς ἀφίνε, καὶ τότε μόνη ἡ
ἐπιστολὴ τοῦ Γερασίμου εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ πραύνῃ
επὶ τινας στιγμὰς τὴν νευρικὴν ταύτην ἀνησυχίαν της.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ πατήρ της τῇ εἶπεν, διτις ἐλαύ-
πάλιν ἐπιστολὴν τοῦ Γερασίμου, δστις τῷ ἀναγγέλλει,
διτις αἱ ὑποθέσεις του ἀκόμη δὲν ἐπερατώθησαν, καὶ
ἀναγκάζεται νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπιστροφήν του ἐπὶ
τινας ἡμέρας, χωρὶς νὰ δύναται νὰ προσδιορίσῃ
πόσας.

— Δὲν ἔρχεται, δὲν ἔρχεται, ἐπανελάμβανεν ἡ
Μαρίνα· καὶ ἄλλην λέξιν δὲν ἐπρόφερε δι’ δλης τῆς
ἐσπέρας, ἐκτὸς διτις ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολὴν,
ἄλλα ματαίως· διότι ἡ ἐπιστολὴ ἥτον τῆς ἐφευρέ-
σεως τοῦ Τάπα διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Τὴν ἐπάύριον τὸ πρώτη ὁ πατήρ της τὴν ἐπέπληξε
διὰ τὴν δλιγούψυχίαν της, τῇ εἶπεν διτις προκαλεῖ τὴν
τύγην διταν τόσον λυπήται διὰ μικρὰν ἀπουσίαν, καὶ
τὴν προέτρεψε νὰ εἶναι καρτερική καὶ φρόνιμος. Η
Μαρίνα τὸ ὑπεσχέθη καὶ πάλιν, καὶ δὲν παρεπονήθη
μὲν ἔκτοτε, ἄλλα, καθ’ ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι,
τοὺς δρθαλμούς της περιεζώνυνε μελανὸς κύκλος, ἐμπ-
ράνθησαν κατ’ δλίγον τὰ ῥόδα τῶν παρειῶν της, τὸ
μέτωπόν της ἔκλινε μελαγχολικῶς πρὸς τὸ στῆθος
της, καὶ ἐσιώπησαν τὰ φαιδρὰ ἀσματά της.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον).

ΙΔΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τὰς λέξεις ταύτας, κατὰ Ἰωάννην, ἐκρόφερεν δ Πτε-
λάτος, προσάγων εἰς τὸν λαόν τῶν Ἰουδαίων τὸν
Ἰησοῦν μαστιγωθέντα, κάλαμον ἀντὶ σκῆπτρου κρα-
τοῦντα, καὶ φορεύντας ἀκάνθινον στέφανον. Ιδε δ ἀν-
θρωπος, δ ἀνθρωπος διέλετε νὰ σταυρώσητε καὶ
δστις ἐκουσίως ἀποθνήσκει ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ τῆς σω-
ττρίας ὑμῶν· ιδε δ ἄρχων τῆς γῆς, δ ἐκλεκτὸς τοῦ
Θεοῦ, δ σκοπὸς καὶ τὸ κέντρον τῆς πλάσεως. Ιδέτε
τον γυμνόν, ἐλεεινόν, τετραγηλισμένον, ἀντικείμε-
νον ἐμπατιγμοῦ, βαπτίσματα ὑπομένοντα, στέφανον
ἔξ ἀκανθῶν ἀναδεσμένον, καὶ τεθλιμμένον μέχρι^ο
θανάτου. Ιδε τον σὺ δ βαρυκάρδιος, δ ἀγαπῶν μα-
της, διατεινότα, δ καυχώμενος ἐπὶ τῷ πλούτῳ σου καὶ
ἄλλα δσα ἐδύνατο ἐκ τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων
νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ ἐπιστολιμαῖόν του ὑφος. Δι’
ὑστερογράφου του δὲ παρεκάλει τὸν συμβολαιογρά-
φον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ταχέως ἀν τῇ ἐπεκυρώθη
τὸ γνωστὸν ἔγγραφον.

νῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων διότι τοὺς βλέπει ματαιο-
φρονοῦντας καὶ ἀμαρτάνοντας! — Τὴν ἀγιωτάτην
ταύτην ἀντίκηψιν τῆς ὑπερτάτης βαρυθυμίας, προτίθοντο;
τῇ ὑπερτάτῃς ἀγάπης, διετύπωσε πολλάκις ἡ εὐλα-
βής αἰτιητικής τῶν χριστιανῶν ζωγράφων, καὶ ἀριθ-
μοῦνται μάχιμοι τοῦδε 160 εἰκόνες ἐπιτίμων καλ-
ληρος, εἴτε ἐν πρωτομῇ, καὶ σπανίως παρ' αὐτήν
σταύρων, περιέχουσται τὴν παράστασιν ταύτην, γνω-
ριζόντων πρὸ τῆς σταυρώσεως. Ήρεπει δὲ ἀπ' αὐτῶν

νὰ διεκρίνωσιν αἱ εἰκόνες αἱ καλούμεναι Παρου-
σίαις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ιαϊόν, ἐν αἷς ὁ Ἰη-
σοῦς, ὅμοίως τὴν πορρύσαν φορῶν καὶ τὸν στέφανον,
παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου καὶ πολλῶν Ἰου-
δαίων. Δικρέπει δὲ ἀμφοτέρων ὁ λεγόμενος ἀνθρω-
πος τωρ θλίψεως, δοτις εἶναι εἰκὼν συμβολικὴ τοῦ ταφοῦ αὐτοῦ, συνδευόμενος ὑφ' ἐνὸς ἡ πλειόνων
μᾶλλον ἡ αὐτόχρονη ἴστορική, διότι παριστά τὸν ἀγγελῶν, καὶ ἔχων παρ' ἔκυτον ὅλα τὰ ἔργα λεῖται τῶν
Ιητῶν ἔχοντα χεῖρας καὶ πόδας ἥλωτρύτους καὶ παθῶν, ἐν οἷς καταρθίμουνται ἡ στάλη, οἷς ἕξεδοι

τὰς τὸν Ἰούδαν δοθέντα ἀργύρια, ὁ λύγνος δὲ μεχτουνοὶ στρατιῶται δταν συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν εἰ τὸ δρες τῶν ἑλαῖων, οὐχίρης ἡ δαπίσαται αὐτὸν μετιον τοῦ Κατάφρακτον, καὶ προσέτει οἱ ἥλοι, η λόγγη, οἱ κῦνοι δι' ᾧ οἱ στρατιῶται ἔθεντο κλῆρον τὸν ἴματισμόν του.

Τὰ περιφημότερα ἵδε διαθρωπος εἰσὶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τῷ τοῦ Γίτιανοῦ, τῷ Κορρήγγιον, τῷ Καρδόναχίον, τῷ Γουΐδου, τῷ Μαζζουόλου, Ραφαὴλ τῷ Ρηγίνον, καὶ τῷ Ζουκάρου· ἐν δὲ Γερμανίᾳ καὶ Ολλανδίᾳ τοῦ Ἀλβέρτου Δυνάστου, Λουκᾶ τοῦ ἐκ Λουγδούνου, Αδρακάμτου Βρυξεων, τοῦ Ρεμβράνδου, τοῦ Ρουμπηνσίου, τοῦ Δειπεμβήκου καὶ τοῦ Κιλιανοῦ· ἐν Γαλλίᾳ τέλος τοῦ Παυσανίου, τοῦ Καλότου καὶ ἄλλων. Η παροῦσα εἶναι τοῦ δευτέρου τῶν καλλιτεχνῶν τούτων.

ΔΑΝΗΛΙΣ,

Η μεγάλη τῶν Πατρῶν θέσποισα.

Γράμμα Κ. Π.

Α'.

Μίαν ἡμέραν τοῦ 850 ἔτους, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἄρχων τις Βαζαντινός, καλούμενος Θεόφιλος, στάλεις δὲ εἰς Πελοπόννησον, ἐνεκα δημοσίου ὑπηρεσίας, ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος τότε Μηχαὴλ Γα, η μᾶλλον ὑπὸ τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ ιαΐσαρος Βάρδα, διότι δὲ βασιλεὺς, ἀσχιλούμενος εἰς ἴπποδρομίας καὶ ἄλλας ὀλιγώτερον ἀθλῶς διατεθεῖς, δὲν εἶχε κατέρρευν νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν κοινῶν πρεγμάτων. Η ἀριξίς ἀνθρώπου τοσοῦτον απεισήμου, ἕτι δὲ καὶ συγγενοῦς τοῦ βασιλέως, δὲν ἦτο πράγμα σύνθετο διεν πλῆθος πολὺ συνέρρευτε διὰ νὰ ιδῃ εἰσερχόμενον τὸν ἐπίτροπον τῆς κυβερνήσεως. Αλλὰ τὸ πλῆθος τοῦτο ἐπέστησε τὴν προσογήν εἰς τὴν λαμπράν τοῦ ἄρχοντος συνοδίαν μᾶλλον η εἰς τὸν ἄρχοντα αὐτόν· καὶ τοῦτο διότι δὲ ο Θεόφιλος δὲν διέπρεπε πολὺ διὸ τὸ ἔξωτερον αὐτοῦ ἐξεναντίος ἦτο τοσοῦτον μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ὥστε συνήθως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Βαζαντινῶν Θεόφιλίτης. Ήγεπα δύνατος νὰ ἔχῃ περὶ ἑκατὸν θεράποντας ὑψηλοὺς καὶ ρωμαλέους, μεταξὺ τῶν δποίων μάλιστα διεκρίνετο νέος τις ἀθλητικὸς καὶ εὐειδῆς καλούμενος Βασιλεὺς. Ο δύλος ἐθαύμαζεν ἕτι τὴν εὔκολιαν μὲ τὴν ὄποιαν δὲ Βασιλεὺς ἐγκατιναγώγει τὸν ἀγέρων αὐτοῦ ἵππον, καὶ τὴν κομφότητα μὲ τὴν διποίαν ἐρόρει τὴν πολυτελῆ αὐτοῦ στολὴν, ὅτε δὲ ο Θεόφιλος ἐρίασεν εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἀγίου Ανδρέου, διὰ νὰ πρετκυνήτη τὴν θαυματουργὸν αὐτοῦ εἰκόνα, πρὶν η ἀναπαυθῆ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ παρατεκματθὲν κατάλυμα. Ο πρωτόκητος τῶν Αποστόλων ἐτιμάτο δείποτε ὡς ιδεατέρος προστάτης τῆς τρίτης τοῦ βίου δεκαετηρίδος. Η φαιδρότητης τῆς καὶ σύλληξ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, ἀλλὰ, κατὰ λευκῆς αὐτῆς χροῖας, η στιλπνότης τοῦ λειτάτου

τοὺς χρόνους τούτους, η πρὸς αὐτὸν εὐλάβεια εἶχεν ἀναζωπυροθῆ, οὕτως εἰπεῖν, ως ἐκ τοῦ προσφάτου θαύματος, δι' οὗ, πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἑτῶν, εἶχε δικτύωσει τὴν πόλιν ἐκείνην ἀπὸ ἐπικινδυνοτάτης ἐπιδρομῆς τῶν Σλαύων καὶ τῶν Σαρακηνῶν.

Τὸν Θεόφιλον δὲν συνώδευσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰμήν τινὲς τῶν ἀκολούθων οἱ δέλοιποι, ἐν οἷς ὁ Βασιλεὺς, σστις ἦτο ιδίως ἐπιτετραμένας τὴν τῶν ἵππων ἐπιστασίαν, ἀπῆλθον ἀμέσως εἰς τὸ ώρισμένον κατάλυμα, διὰ νὰ προδιαθέσωσι τὰ κατά τὴν ἀποσκευήν. Μόνου δὲ ἀρρώστης ἐτελείωσεν η διηρεσία αὐτη, προσῆλθε καὶ δὲ Βασίλειος εἰς τὸν ναὸν, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸ ὄφειλόμενον τῷ Αποστόλῳ σέβας.

Τότε συνέβη ἐνταῦθα γεγονός περίεργον καὶ βεβαίως δυσεξήγητον. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον διέτριβε τὸν πλείστα χρόνον μοναχός τις, μέγα δόνομα ἐχων εἰς Πάτρας ως κατηξιωμένος προσρατικοῦ χαρισματος. Ο μοναχός οὗτος, ιδὼν εἰσελθόντα τὸν Θεόφιλον, οὔτε διανέστη, οὔτε ἐπηυγήθη, οὔτε λέξεώς τινος ἤξιστε τὸν ἀνθρωπον, παντάπαι πή σεβασθεῖς τὴν περὶ αὐτὸν δορυφορίαν καὶ λαμπρότηταν. Ήπειρον δὲ, εἰσερχόμενον τοῦ Βασιλείου, ὅχι μόνον ὑπεξανέστη, ως ἀν ὑπεδέχετο ἀνδρας ἐπιτημαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔξ ἔθους εἰς τὸν βασιλεῖς γινόμενον χαιρετισμὸν ἀνεφώνησεν. Ο νέος τοῦ Βυζαντινοῦ ἀρχοντος θεράπων, περιπτώμενος, φαίνεται, ὑπὸ τῆς εὐλαβείας αὐτοῦ, δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν παραδόξον ἐκείνην δεξιῶσιν καὶ προσκυνήσας τὸν ἄγιαν εἰκόνα, ἀσπασθεὶς δὲ τὴν δεξιὰν τοῦ μοναχοῦ, ἀπῆλθεν εὐλαβῶς. Αλλὰ τὸ πρᾶγμα διεβοήθη τάχιστα καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καθότι δὲ ο δύλος, ἀματιδὼν τὸν φίλον του προσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχε συρρέεις ἐνταῦθα πολύς. Καὶ ποίαν μὲν ἐντύπωσιν η εἰδησις αὕτη ἐπρόσενησεν εἰς τὸν Θεόφιλον, τὸ χρονικὸν ἀπὸ τοῦ δποίου ἐρανιζόμεθα τὴν παροῦσαν ἐιήγησιν δὲν τὸ λέγει· Βεβαιοῖ δύνατος, στις η διαγωγὴ τοῦ μοναχοῦ ἐσκευβάλισε πολὺ τὴν ἐπίσημον δέσποιναν τῶν Πατρῶν Δανηλίδα.

Η Δανηλίς, η Δανηλίς, ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τοῦ συζύγου αὕτης Δανηλή, σστις δύμας εἶχε πρὸ καροῦ ἀποθάνει. Ο πλοῦτος τὸν δποῖον ἐκληρονόμησε καὶ ἀπὸ τοῦ γάμου προσέλαβεν, ητον ὑπέρογκος· διότι ἀξιόλογον τῆς Πελοποννήσου μέρος ἀνήκειν εἰς αὐτὴν καὶ, ἐκτὸς τούτου, εἶχε πολλὰς διόλων μυριάδας, ἀπειρα ποιηγανικὰ καταστήματα, ἀμετρον χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν εἰς σκεύη καὶ εἰς χρήματα. Τὸ δὲ τιμιώτατον τοῦ πολλοῦ ἐκείνου πλούτου κόσμημα, τὸ δποῖον ἀξαντές οἱ θησαυροί τῆς γῆς δὲν ἦδυνεντο νὰ ἀγοράσωσιν, ητον η κατιλονή. Η Δανηλίς (ἀνάγκη νὰ τὸ δμολογήσωμεν μὲ θαλίψιν μας) ἐπλητίσε πολὺ εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ήλικίας αὕτης ἔτος· διότι δύχε μόνον οὐδὲν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ ἔγγονον, ἀν καὶ δὲ τελευταῖς οὗτος. θεια χάστιτι, ἐνηπίαζεν ἕτι. Οσακις δύνατος συνέπιπτε νὰ μὴ ἥναι παροῦσα η διπλῆ ἐκείνη τῶν ἀπογόνων κλίμαξ, ἐνόμιζες, στις η ναός τους γυνὴ μόλις ἀναβαίνει τὰς πρώτας βαθμίδας καὶ σύλληξ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, ἀλλὰ, κατὰ λευκῆς αὐτῆς χροῖας, η στιλπνότης τοῦ λειτάτου